

Anhang

til

Rigsdagstidenden.

1851.

Anden Session.

N° 66.

(Forts. af Lovudf. om Ophæv. af d. geistl. Enkel. for
Norgehland.)

Efterat Sagen derpaa var foredragen Hans Majestæt Kongen, behagede det Allerhøiøstfamme under 2 Juni 1847 allernaadigst at bifalde de af Cancelliet udtalte Anskuelser og at approbere, at et i Overensstemmelse dermed affattet Lovudkast skulde forelægges den først afholdende Provindsstaaender-Forsamling for Nore-Sjælland, hvilket dog forhindredes ved de senere indtraadte Regjeringsforandringer.

Sagen henstaaer saaledes endnu uafgjort, og dens Fremme er, efterat det af Finantsministeriet var erkjendt, at der ved Capitalens Anvendelse var Grund til at tage særligt Hensyn til de Kirkes og Underviisningsministeriets Omhu betroede Interesser, tilfaldet dette Ministerium.

Efter indhentet Oplysning om Kassens Status udgjorde dens Capitalformue ved Udgangen af Aaret 1849 86,869 Rbd. 4 Sk., og der var i bemeldte Aar udbetalt i Pension til 9 Enker i Alt et Beløb af 347 Rbd.; men foruden disse Pensionister tæller Kassen endnu en Interessent, hvis eventuelle Enke er berettiget til en aarlig Pension af 80 Rbd.; hvor til endvidere kommer Kassens Directeurer, af hvilke 5 ere giste og hvis eventuelle Enker efter Fundatsen ere berettigede til en Pension af 20 Rbd. hver. Det hele Beløb af actuelle og eventuelle Pensioner, der paahviler Kassen, udgjør saaledes 527 Rbd.

Forsaaavidt der nu opstaaer Spørgsmaal om Kassens fremtidige Silling, da kan Ministeriet ikke andet end være enigt i den af det forrige Kongelige Danske Cancellie udtalte og af Stænderne billigede Anskuelse, at Kassen bør ophæves, og at dens ikke ubetydelige For-

mue bør gives en anden passende Anvendelse; men, forinden dette lader sig gjøre, maa nødvendigtvis samtlige de paa Kassen hvilende Forpligtelser fyldestgjøres. Til den Ende havde man tidligere tænkt sig, at der af Kassens Midler burde affattes et saa stort Beløb, som maatte ansees nødvendigt til af Renterne at udbetale de aarlige Pensioner, hvorved man vel strax vilde kunne disponere over en Deel af Capitalen og, efterhaanden som Pensionisterne uddøde, fik Dispositionsret over det Hele. Da hertil imidlertid vilde medgaae en temmelig lang Tid, i hvilken en Bestyrelse for Enkekassen, et Regnskabsvæsen og en Control maatte vedblive at bestaae, har Ministeriet troet, at der tilbød sig en anden Udvei til at afløse de Kassen paahvilende Pensioner, nemlig ved i Livsforsikringsanstalten at kjøbe Livrenter eller Overlevelsesrenter for de Pensionberettigede og paa den Maade sikke dem deres Krav paa Kassen. Hvor stort et Beløb, der hertil vil medgaae, kan ikke med Bestemthed angives, da man savner de fornødne Oplysninger om de paagjældende Enkers og Egtesfolks Alder, men det kan med temmelig Sikkerheds antages, at der, efterat alle Udgifter ere affholdte, vil være en Sum tilbage af idetmindste 80,000 Rbd., der, da Ingen kan tilegne sig Eiendomsret til samme, maa ansees som en res nullius, over hvilken der maa tilkomme Staten Ret til at disponere. Gaaer man ud fra denne Forudsætning, vilde der vel strengt taget ikke kunne være Noget til Hinder for, at Capitalen ligefrem indfald i Statskassen, men Ministeriet maa dog efter de med Stænderne stedfundne Forhandlinger og den dertil liggende gjentagne Udtalelse finde det mindre passende, om man nu vilde tage en saadan